

Radioactiviteit

De hier volgende notities zijn door Werner Junge na de atoomkatastrofe van Tsjernobyl op 26 april 1986 vastgelegd. Ze komen uit zijn nalatenschap. De beroepsvereniging wil deze gedachten met het oog op de situatie in Fukushima kenbaar maken.

Welke mogelijkheden zijn er zich voor haar werking te beschermen?

Er zullen nog jaren of tientallen jaren verstrijken, tot de gevolgen van het atoomreactor ongeval in Tsjernobyl op 25.04.1986 bij benadering overzien zullen kunnen worden. Er zal nooit vastgesteld worden, in welke omvang radioactieve energie vrijgekomen is. Gaat men uit van de hoeveelheid splijtbaar materiaal, die voor een atombom nodig is en vergelijkt men dat met de hoeveelheid waarover een atoomreactor beschikt, dan kan geschat worden dat in Tsjernobyl meer radioactieve energie vrijgekomen is als bij alle daarvoor gaande atombom-explosies inclusief alle testen. Met verbazing en schrik werd rond om de aarde een belangrijke toename van de radioactiviteit waargenomen.

Voordat beoordeeld kan worden, welke middelen geschikt zijn tegen de vernietigende krachten bescherming te bieden, moet daarover duidelijkheid verkregen worden, wat radioactiviteit is. Het zijn stralingen, die bij het verval van materie ontstaan.

Wat betekent: verval van materie?

We staan voor het feit, dat door de manipulatie van de atoomfysica de atomaire structuur van de materie in de kern gespleten wordt. Daardoor wordt de materie in haar binnenste vernietigd, zoals het nooit eerder mogelijk was. Uit deze vernietiging komt de straling voort, die haar natuur volgend enkel verdere vernietiging kan veroorzaken.

In de oudheid werd zowel aan de kosmos als ook aan alle ontwikkeling op de aarde een driegeleed organisatieprincipe ten grondslag gelegd. Zo werd de mens als een samenklank van geest – ziel – lichaam beschouwd. De geest gaf iedere ontwikkeling zin en richting. Op deze grondslag ontwikkelde zich zowel alle culturen als ook de afzonderlijke mens. Deze leefde in het bewustzijn, dat de geest het lichaam opbouwde.

De materialist zet op de plek van de geest de materie neer. De gezamenlijke ontwikkeling verloopt naar deze zienswijze tussen oerknal en warmtedood. In het begin verbinden zich door toeval twee atomen, die dan meer en meer invangen, tot uiteindelijk een zo gecompliceerde structuur als het eiwitatoom tot stand gekomen is. Daarmee begint toevallig de ontwikkeling van het leven. De zin van al het zich afspelende toeval is uiteindelijk de zinloosheid.

De exploderende atoomreactor in Tsjernobyl heeft dit van zin ontdane materialistische wereldbeeld verstoord, omdat nu de enorme verhoging van de radioactieve krachten een bezinning afdwingt op de vraag:

Wat kan tegenover de vernietigingstendens van de wereld ingebracht worden?

Het is de onschatbare verdienste van Dr. Rudolf Steiner, dat hij voor de moderne tijd de driegelede grondslag van de wereld en de mens weer opgebouwd heeft. Er kan weer een spiritueel wereldbeeld ontwikkeld worden, waarin iedere ontwikkeling weer zin heeft. Alle krachten, die hun werkingsoorsprong in de materie hebben zijn centrale-krachten. Omdat ze zich tot aan hun oorsprong terugvervolgen laten, zijn ze meet- en weegbaar. De fysicus beschouwt enkel datgene als werkelijk, wat hij wegen en meten kan. Hij beperkt zijn werkzaamheden tot de centrale krachten.

Een waarnemer van levensverschijnselen staat voor het feit, dat ook uit de kosmische verten krachten in de aards-materiële verhoudingen doorwerken. Deze zijn echter niet materieel gecentraliseerd. Het zijn omtrek- of perifere krachten, die niet op dezelfde wijze meetbaar zijn als de centrale krachten. De erkenning van de omtrek- of universele krachten verlangt in een spiritueel wereldbeeld het begrip van de kracht-polariteiten. Begripsopbouw is een werkzaamheid van het denken.

De boven gestelde vraag “wat kan tegenover de vernietigingstendensen ingebracht worden?” kan enkel door een denken beantwoord worden, dat van de ketenen van het materialisme bevrijd werd. In de huidige wetenschappelijke praktijk is werkelijk geen bewustzijn van de wezenlijkheid van het denken te vinden. Voordat de werkelijkheid van radioactiviteit begrepen kan worden, moet het denken begrepen worden. Zelfs een genie als Goethe, die met zijn natuurwetenschappelijke geschriften reeds

het fundament voor een spiritueel wereldbeeld gelegd heeft, bekend vrijmoedig: “over het denken heb ik nooit nagedacht”.

Ook in de filosofie wordt het denken niet onderzocht, met één enkele uitzondering –in de “Filosofie van de vrijheid”, van Dr. Rudolf Steiner. Een studie van dit werk geeft de voorwaarden voor een duidelijk inzicht in de huidige situatie.

“Het denken is het absoluut laatste, waartoe de wereldontwikkeling het gebracht heeft.” Dr. R. Steiner

Voor de denkende mensen is de wereld in al haar verschijningen een uitdrukking van de werkzaamheid van de geest. Kern van zijn eigen wezen – zijn IK – is geestelijk van natuur. Zijn fysisch-materiële lichaam is de uitkomst van geestelijke wetmatigheden. De ziel verbindt het geestelijke met het materiële. De ontwikkeling van een mens voltrekt zich naar dezelfde wetmatigheden, zoals ze ook voor de macrokosmos gelden. De mens is een microkosmos, die de macrokosmos precies weergeeft. Deze samenhang bouwt de grondslag van het spirituele wereldbeeld, van waaruit de resten van het materialisme te overwinnen zijn. Begrijp de wereld, en je begrijpt de mensen – begrijp de mensen, en je begrijpt de wereld.

Onder deze aannamen moet eens het allereerste begin van de menswording beschouwd worden. Wat is de belangrijkste gebeurtenis, die zich bij de conceptie afspeelt? Bij de bevruchting stroomt een grote zwerm mannelijk sperma op één enkel moederlijk ei af. Bij de eerste aanraking door een zaadcel omhult de eicel zich bliksemsnel met een huid. Uiterlijk gezien kan men zeggen, de eicheluid is nodig, om een verder binnendringen van de zaadcel te verhinderen. In werkelijkheid vormt de eicheluid een vat, waarin zich het geestelijke wezen van de naar lichaamswording schrijdende mens uitgiet. De voortschrijdende ontwikkeling heeft steeds een uitbreiding van de huidvorming als voorwaarde. Iedere cel, ieder orgaan, ieder bot is door een huid omgeven. Is de mens uiteindelijk geboren, dan is de huid, die zijn lichaam omsluit, zijn universele orgaan. Zo grenst ze enerzijds het lichaam van de omgeving af, anderzijds brengt ze gelijktijdig betrekkingen tot de aardse en kosmische omgeving tot stand. Ze is een universeel zintuigorgaan.

Een grote prestatie volbrengt de huid als ritmeorgaan wanneer ze uit een algemene warmteruimte met zeer aanzienlijke temperatuurwisselingen de individuele warmteruimte van het lichaam met een nagenoeg constante temperatuur van 37 graden celcius afzondert. Deze lichaamswarmte is voor het geestelijke wezenslid van de mens – het IK – de fysieke grondslag, en de huid vormt daarvoor de ruimte.

Tenslotte is de werking van de huid als stofwisselingsorgaan hoogst bewonderenswaardig. Het kan waargenomen worden, dat uit de arteriële capillaire vaatjes in de huid een kristalheldere, eiwitvrije stof afgezonderd wordt. Deze stroomt naar de periferie en wordt door de huid uitgeademd. Gelijktijdig beweegt zich een vloeistofstroom van de periferie van de huid naar de veneuze capillaire vaatjes. Deze bevat eiwit, is dus lymfevocht. Beschouwen we de uit- en instromende vloeistofstroom als een en dezelfde, dan vindt de eiwitopbouw blijkbaar buiten de huid plaats, onder de inwerking van kosmische krachten. Bij de doorgang door de huid volgt een concentratie, en binnen de huid treedt dan het lymfevocht te voorschijn. Zodoende kan materieopbouw geen materieel balansprobleem zijn; het moet veel meer om een proces gaan, dat in het niet-ruimtelijke, dat wil zeggen het bovenzinnelijke zijn oorsprong heeft.

Nu is de opmerkzaamheid op een fenomeen gericht, dat aan de huid tot zichtbaarheid komt. Alle huiden zijn toegerust met een vetlaag. Iedere cel, ieder orgaan, ieder bot is door een huid omgeven, om te kunnen leven, maar geen huid kan leven zonder vet. Vet en huid vormen een ondeelbare functie-eenheid. Bijzonder veelzeggend is het feit, dat de aan de periferie gelegen vetten verzadigde vetten zijn, terwijl de vetten, die de stofwisselingsorganen omhullen, onverzadigde vetten zijn. Verzadigde vetten zijn die, die het zuurstof sterk in hun structuur ingebouwd hebben. Ze vormen een rustend en stabiliserend element. De onverzadigde vetten hebben enkel een onvolkomen binding met zuurstof, behouden echter een blijvend verlangen naar meer zuurstof, en dat bepaalt hun activiteit.

De gezamenlijke menselijke gestalte is in de onderhuid in een vetmantel gehuld. Deze bestaat, zoals reeds gezegd, uit verzadigde vetten. De warmte-isolatie is enkel een nevenfunctie, zijn hoofdfunctie is het behouden van de menselijke gestalte. De onverzadigde vetten in de stofwisselingsregio van het

lichaam activeren de orgaanfunctie; ze nemen direct deel aan de stofwisselingsprocessen. Deze wetmatigheid wordt door een uitzondering bevestigd. Het wangvet, het vet dus, dat het menselijke gezicht profileert, is onverzadigd, hoewel het aan de periferie ligt. De activiteit van het onverzadigde wangvet maakt de gezichtsuitdrukking mogelijk. Indien het verzadigd was geweest zoals het overige vet in de onderhuid, dan zouden de mensen met een starre onveranderbare gezichtsuitdrukking rondlopen.

Voor de beoordeling van radioactiviteit levert de voorgaande beschouwing een consequentie op. De ontplooiing van een levensproces heeft steeds een huidvorming als voorwaarde, omdat het leven voor zijn aardse bestaan altijd een 'vat' nodig heeft. Wordt de hele aarde als een levend wezen beschouwd, - Johannes Kepler was de laatste natuuronderzoeker die dat deed - dan vormt de minerale-materiële aardkorst een huid, die vergelijkingswijze dunner is dan een eierschaal. De materie bewijst zich in de zin van de huid als een vat voor het leven van de aarde.

Met de kernsplitsing wordt het materiële vat, de aardehuid, stukgescheurd. De daarbij vrijkomende straling verbrandt alle huid van de levende wezens, of het nu planten, dieren of mensen zijn. In dit feit is de levensvijandigheid van de radioactiviteit gegrondvest.

Wanneer de atoomenergie met het vuur wordt vergeleken, dan wordt een wezenlijk onderscheid zichtbaar. Om vuur te ontsteken, is brandstof en zuurstof nodig. Wordt aan het vuur zuurstof onthouden, dan dooft het.

“Weldadig is de macht van het vuur, wanneer ze door de mens wordt getemd en bewaakt ...” (von Schiller).

Is door kernsplitsing de radioactiviteit ontketend, dan is er geen mogelijkheid deze weer te stoppen. De werkzaamheid houdt pas dan op, wanneer het splijtstof opgebruikt is. Dit proces kan in enkele seconden klaar zijn, maar kan zich ook over een tijdschaal van rond de 25000 jaar uitspreiden. Met de vrijgekomen radioactieve energie van Tsjernobiel blijven niet enkel de nu levende mensen tot aan hun levenseind geconfronteerd, maar ook alle navolgende generaties. Het moet als feit in ogenschouw genomen worden dat in de hele mensheid niemand meer de radioactieve straling ontlopen kan. Ooit volgen verontreiniging (versmeltingen van radioactieve isotopen in het organisme), ofwel direct door de lucht of door het water, op zijn laatst door de voedselketen. Ook de kleinste stralingsdosis kan in het organisme niet onwerkzaam gemaakt worden. Door verdere stralingsdosis volgt een verdere versterking van de werkzaamheid door opstapeling. Daartegen is geen kruid gewassen.

Om ondanks de radioactiviteit verder te kunnen leven, moet een tegenwicht geschapen worden door het activeren van levensschenkende krachten. We konden reeds waarnemen, dat het belangrijkste orgaan voor het leven de huid is, dat echter geen enkele huid leven kan zonder vet. Vet of olie is de drager van levenskrachten.

Op de zoektocht naar een gepaste gebruiksvorm van olie tegen de innerlijke verbranding door radioactiviteit kan weer een aanwijzing van Dr. Steiner de weg wijzen. In het jaar 1920 gaf hij de eerste artsen-cursus, gepubliceerd onder de titel “Geesteswetenschap en geneeskunde” (Geisteswissenschaft und Medizin). In de vijftiende voordracht wijst hij op de wijzende therapeutische mogelijkheden, wanneer het lukt, de mensen met het olievormende proces in verbinding te zetten. Hij voegt nog toe:

“En waarschijnlijk lukt ons dat het beste wanneer we fijn vernevelde olie in een bad oplossen en iemand daarmee behandelen. Dat is iets wat zeer te wensen zou zijn ...” (blz. 272).

Het probleem van de verneveling van olie in water werd opgelost met het Jungebad®, door het gebruik van het oliedispersieapparaat (DBP 2161729). Het oliedispersieapparaat verdeelt de olie blijvend en homogeen in het totale badwater in de fijnste vorm. Er is voor een vol bad slechts 3 tot 5 ml olie nodig. De verdeling is dusdanig, dat zonder iets anders de olie zich niet uit het water losmaken kan. Wordt een menselijk lichaam in zo'n bad gelegd, dan gebeuren er twee dingen: De huid als zintuigorgaan neemt de in het water ingesloten olie met haar zonlicht- en warmte kwaliteiten waar en verlangt daarnaar. De olie heeft geen neiging zich met het water te verbinden; het wil onder alle omstandigheden eruit. Daartoe biedt de huid van de badende de olie de mogelijkheid. Er vindt een resorptie van de olie via de huid in de bloedbaan plaats. Dit proces is door Prof. Dr. Med. Drexel en

Chemicus Römmelt van het Institut für Medizinische Balneologie und Klimatologie van de Universiteit van München onderzocht. Het werd vastgesteld dat na 20 minuten badtijd de olie in het bloed aantoonbaar is en wel in zo'n concentratie dat die met geen enkele andere therapeutische maatregel te bereiken is.

Het verwerklijken van de therapeutische oproep van Dr. Steiner leidde tot een uitbreiding van de balneotherapie (therapie d.m.v. baden-thermaalbaden).

Bij de olievorming concentreert de plant het niet grijpbare zonlicht en zonnearmte tot oliesubstantie. Na de resorptie in de bloedbaan wordt de olie weer afgebroken. Afbraak is een materiële voorstelling. In werkelijkheid voltrekt zich het omgekeerde proces als bij de olievorming in de plant. De ontbinding van de zonnekrachten van de stof is een etheriserings-proces. De plant haalde bij de olieopbouw zonlicht en –warmte uit de etherwereld, het bereik van de levenskrachten, en vormde het om tot aardse materie. In het bloed worden de gematerialiseerde zonnekrachten weer gemetamorfoseerd tot levenskrachten en worden als zodanig direct in het organisme opgenomen.

Schade door radioactiviteit is onvermijdbaar geworden. Dat kunnen “ongevaarlijke meetwaarden”, zoals ze door officials benoemd worden, niet verhullen. Met behulp van het JUNGEBAD®, kunnen de levenskrachten van het organisme echter zo versterkt worden, dat het in staat is, de schade telkens weer te helen. Men kan daarmee in het bijzonder de levensvatbaarheid van kinderen behouden die door radioactiviteit het sterkst gevaar loopt. Tegenwoordig treden bij kinderen reeds veelvuldig huiduitslagen op, die in geen enkel schema ingedeeld kunnen worden. Ze zijn noch van allergische noch van infectueuze aard. Het is daarom het meest doelgericht, de oliedispersiebaden preventief in te zetten en niet te wachten tot de schade zichtbaar wordt. Niet na te laten is onder alle omstandigheden een bewustzijnsontwikkeling. De gevaren moeten gekend en erkend worden, als ze overwonnen moeten worden. Een gevaar dat erkend is, houdt op, een gevaar te zijn. Ook de angst is een gevaar die door inzicht in de situatie te overwinnen is.

Het bovenstaande is geen theorie, maar de vrucht van praktische ervaring. Net zoals het JUNGEBAD® bij de behandeling van zware röntgenverbranding beproefd werd, zo bewijst het zich ook bij stralingsschade.

Werner Junge, is getekend 08.09.1986

Artikel uit de oliedispersiebadkrant, nr 4 november 2011, uitgave van de Therapeutenvereniging voor Oliedispersiebaden volgens Werner Junge.

Info: Indruk, 072 5896699, www.indruk.eu, info@indruk.eu